

[Udenrigsministeren]

og det, der er et centralt punkt også for de politiske partier, som vi har set det senest af debatten i dag, nemlig Fællesskabets åbenhed over for nye medlemmer og over for nye samarbejdsstrukturer, kommer til at indgå i regeringskonferencen.

Så der er ingen grund til at være bekymret over, at de ting ikke er nævnt af andre endnu. Vi er, som jeg sagde indledningsvis, i den fase, hvor man så småt er begyndt at føle hinanden på tænderne. Og det forhold, at vi fra dansk side har spillet endog særdeles tidligt ud med at komme med et endeligt samlet memorandum, der præsenterer vores ønsker til den endelige model, skal ikke få os til at misforstå situationen og tro, at andre er lige så langt fremme. Vi er i en meget indledende fase endnu.

Hr. Duetoft stillede mig et konkret spørgsmål vedrørende koordinationen af den side af udenrigspolitikken, som især vedrører FN-samarbejdet, og spurgte, hvordan balancen er imellem den koordination, der foregår med de nordiske lande og med EF.

Jeg tror, det bedst kan besvares ved at henvise til, at det igennem de senere år har vejet stadig tungere til at koordinere samarbejdet EF-landene imellem; noget, der har fulgt helt naturligt af den udbygning, der er sket af det politiske samarbejde, ikke mindst efter at EPS blev traktatfæstet i forbindelse med Enhedsakten her for nogle år siden. Og vi har også set, hvordan netop udbygningen af møder med andre regionale sammenslutninger og også med de to supermagter netop på EF-niveau, hvor alle 12 ministre mødes med de andre grupper eller de andre ministre, er noget, der efterhånden fylder stadig mere i dagsordenen i forbindelse med FN-generalforsamlingernes åbning. Så man kan nok sige, at EF kommer til at veje stadig tungere med.

Men samtidig har vi selvfølgelig vores traditionelle forbindelser med de nordiske lande og de mønstre, der er dér, så det finder man altså også. Men dér tror jeg, vi deler håbet om, at det, inden alt for mange år er gået, vil være noget, der foretages i ét og samme forum.

Så vil jeg endelig erklære mig helt enig med hr. Duetoft i ønsket om, at vi nu i den kommende tid får en engageret debat, ikke bare om de to regeringskonferencer, men også om det, som jo dybest set er årsagen til, at regeringskonferencerne bliver så væsentlige, nemlig spørgsmålet om Danmarks plads i det nye Europa.

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne takke for en lang række indlæg, der har beskæftiget sig med den økonomiske og monetære union. Jeg kan som følge af de mange spørgsmål, der har været rejst, ikke svare helt så kortfattet som udenrigsministeren.

Hr. Ivar Nørgaard var inde på den italienske formand Carlis redegørelse til topmødet. Jeg må understrege, at dette er formandens eget resumé – der er ikke tale om vedtagelser – det er et resumé, der står for hr. Carlis helt egen regning.

Det er jo en god ting, når vi diskuterer f.eks. spørgsmålet om prisstabilitet og dens rolle i den økonomiske og monetære union og især i et europæisk banksystem, at vi har vores memorandum at holde os til, og jeg vil da gerne citere, hvad der her siges om den sag. Der siges:

»Den danske regering finder det naturligt, at det europæiske system af centralbanker varetager pengepolitikken, idet Rådet i deres fastlæggelse af den økonomiske politik tilgodeser hensynet til de øvrige mål, herunder vækst og høj beskæftigelse. Det er således ESCB-bankens opgave at sikre prisstabilitet og i sammenhæng hermed at understøtte Fællesskabets generelle økonomiske politik.«

Det citat står jeg helt og fuldt bag; det udtrykker aldeles den holdning, jeg har forfægtet, og den holdning, som jeg vil forfægte, og som vi jo da heldigvis er enige om.

Men jeg vil godt uddybe betragtningerne omkring betydningen af prisstabilitet en smule. Det er klart nok, at målsætningen for den økonomiske og monetære union må være bred. Målsætningen må være: God beskæftigelse, vækst – og jeg vil føje til som noget nyt – en miljømæssigt bæredygtig vækst. Målsætningen for det europæiske banksystem må primært være prisstabilitet, men i sammenhæng hermed, som det siges i memorandummet, skal man understøtte EF's generelle økonomiske politik.

Men da vi nu er ude over formalia, lad mig så sige lidt om realiteterne. Realiteten er jo, at det er lidt absurd at diskutere prisstabilitet, som om det var en uting. Det er det faktisk ikke; det er en god ting. Det er det internt i et land som vores, og det er det ikke mindst socialt set.

Høj inflation viser sig jo altid at være til fordel for de besiddende som f.eks. ejere af fast ejendom og aktier. Høj inflation betyder store udgifter til livsforbrødenheder, som ikke mindst